

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za pijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Rusko sočutje k Slovanom v književnosti.

Iz Rusije. [Izv. dop.]

Plamen bratske ljubezni, kateri je tako mogočno buhnol na beli svet iz globine srca ruskega naroda, prinašajočega kri in imenje na krvavi žrtvenik jugoslovanske svobode, upadel je nekoliko, ali upadel le po zakonih prirode, kateri ne trpe v svojih dolgotrajnih dejanjih ni naglosti bliskove, ni rakevega hoda. Vse velike ideje imenujejo se samo zato velike, ker imajo obširno podlago, bogato zadržanje.

Vse velike ideje morejo postati narodne ideje samo tedaj, če je temu velikemu zadržanju nasproti ravno tako velika resničnost v konkretnem svetu, ali inče govore: narodi hočejo vselej resnično upiro svojim idejam, svojim višjim čem navadnega življenja prepričanjem.

Vam je samim znano, kako se je stvar na iztoku naredila, vi ste morebiti uže sami počutili ono neprijetno položeno, in nesrečno stanje duš, katerega se tako strašno bojimo vselej, če smo za kako idejo prevsplaneneni in katero navadno izrazujemo s strahopolnim: „sam bog ve, kaj bo iz tega!“ Če bi bilo šlo po tem, kakor se je pokazalo v koncu oktobra, kje bi uže zdaj bila ne samo slavjanska ideja, no i cela Evropa!

Rusija stala bi ali na vrhunci slave ali, bila bi uže vržena z vsem Slovanstvom vred na svojo hladno, z debelim snegom pokrito zemljo.

A sedanji položaj, kakov je! Nij miš, nij ptič, nekaka soparica vlada . . . ah, blagi sad Turške konstitucije sem hotel reči!

In vidite, v tej soparici hite ljudje naše literature na pomoč ubogemu, trpečemu narodu, trudijo se na vsak način visoko poddržati narodno čuvstvo. Sprožila se je tukaj agitacija velikanska v prid slovanske ideje, delajoča povsod blago: v bedni koči seljaški, v sobanah bolj razvitega občinstva v bogato opravljenih salonih, — agitacija z besedo in peresom.

Ne bodem govoril o zbornikih otročjih in študentovskih, ki se javljajo pri nas v svet s tem namenom, da bi zbiranje pomoči južnim bratom ne prenehalo, da si je to fakt, kateri vas more in mora razveseliti; ne bodem govoril o prekrasnih člankih, kateri blešče od dne do dne v novinah za istino slovanskih a la „Nov. Vr.“ „Mosk. Ved.“, „Ruski mir“, „Grazhdanin“ etc. A opozoriti vas hočem na tri novejša izdavanja te vrste. „Pravda o Srbiji“, prelepo delce kneza K. V. Meščerskega, kateri je svoje potovanje po Srbiji verno opisal, natisnil najprej v svojem tedniku „Grazhdaninu“, a zdaj izdal še v posebnej knjižici. Drugo važno delo je tretji zvezek „Slovanskega Sbornika“, katerega izdaja St. Peterburški slovanski komitet. To vam je gromadno delo po vnanjosti in zadržanju, obsegajoče na 600 straneh 14 različnih, prezanimivih člankov znamenitih profesorjev, n. pr. Makuševa, Veselovskega etc. In vaš znanec in sploh ljubitelj Slovencev J. A. Boduen de Kurtnéj priobčil je prezanimivi spit „Rezija i Rezijane“, kateri bo osobno slovenskim slavistom dobro došel. Velja 3 rublje, plata gre v prid Slovanom.

Najvažnejši delo pa po tej stroki bode tednik-žurnal, kateri začne z novim letom izhajati v redakciji „Nov. Vreme“ pod uredni-

štvom slavnega ruskega literarnega pisatelja P. N. Poljevóga; tednik: „Balkanskije Slavjane i Rossija.“ To delo bode hodilo na svetlo ob sobotah celega 1877. leta, najmenj po poldrugem listu velikega formata in konec leta bode na ta način imela ta knjiga 1000 strani. Program kaže, ka bode knjiga spadala na šest razdelov, v katerih je razdeljeno obilno zadržanje tako, da poslednji razdel konča članek „mobilizacija ruske vojske“, a prvi načena „obščij očerk mestnosti, zanimajemoj balkanskimi Slavjanami“. Kako ogromno prostranstvo je mej tema člankoma! Podrobna zgodovina obča in literaturna, slovanskih narodnostij, zgodovinska zveza južnega Slovanstva z Rusijo, borba Rusije in Turčije zaradi Slovanov, hercegovinska vstaja, novejša srbska vojska, evropska diplomacija, vse to, vsa ta obširna zaglavja bodo napolnjevali to prostranstvo. A vse to bo uredoval in največ pisal Polovoj, kateri je izdal znamenito „istorija russkoj literaturi“. In to delo za tukaj velja samo 4 rublje, za vas morebiti 5, več ne bo, ker nij naznanjeno za tuje kraje. Iskreno bi svetoval vsakemu, kateri zna le toliko rusko, da bi razumel, in kateri ima sredstva, naročiti se na to delo, „neznájúštim dájútsja svédjenja mnójo s boljšim udovóljstvijem.“

F. M. Št.

Ljubljanski „Tagblatt“ in magjarski studentje.

V Trstu 10. jan. [Izv. dop.]

Res nij vredno, da bi človek zavračal „den dummen Kerl von Laibach“, kot slovenski listi prav primerno imenujejo „Laiba-

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Četrto poglavje.

(Dalje.)

„Kje? Kako pravite,“ rekel je gospod Cooper, „ste jo uže pobrali?“

„Pred hišo Nani Grantove,“ odvrnil je Trueman. „Ka se še spominjate, ne? Ravno ona je, zoper katere sina ste vi morali pričati, ko so bila cerkvi okna pobita, po noči pred 4. julijem. Cooper, vi jo gotovo še niste mogli izpozabiti pri preiskavi, ker razsajala je in napadala vas strahovito ter celo sodniku nij prizanašala. No ravno tako je razsajala, ko sem jo prvokrat s tem otrokom videl, in drugikrat ga je celo pahnila skozi vrata.“

„Oj, da, spominjam se pošasti. Mislim si, da ne bode predobra z lastnim otrokom,

tem manj pa s tujim; a Flint, kaj pa mislite storiti z najdenko?“

„Kaj ž njo storiti? No obdržal jo bom, to je naravno, in zanjo skrbel.“

Cooper se je precej zbadljivo zarogal.

„No, sosed, vam se zdi precej čudno, da sem v svojej starosti vzela k sebi otroka, in morebiti je to res čudno; a hočem vam povedati, kako se je to zgodilo. Umrli bi bila ono noč, o katerej sem vam pripovedoval, in tudi poslej bi bila poginila, ko bi vaša hči in jaz ne bila jej dobro stregla. Sem prišedši se je prvo noč tako v spanji obnašala ter tako je govorila, kot bi še poprej nikdar ne bila imela prijatelja (in dvomim, da bi ga bila kedaj imela), da sem sklenil obdržati jo pri sebi, zanjo skrbeti in zadnjo svojo skorijo deliti z majheno stvarico, naj se zgodi kar hoče. Gospod nebeški je bil meni kaj milostljiv, bil mi je, gospod Cooper, zelo milostljiv. Izbudil mi je prijatelje v največi moji nesreči. Kot mali deček sem sam skusil, kako osamljen

je človek, ki nema niti očeta niti matere; in ko sem videl to majheno človeško bitje, zdelo se mi je, da Boga ne morem bolj služiti ter mu tudi ne smem manj služiti, da namreč s tem otrokom delim vse dobrote, katere mi je skazal. Sosed, vi se ozirate krog sebe, kot bi si mislili, da tu nij veliko deliti z drugim; res je, da nij mnogo, a tu je dom, — da, tu je dom; in to je jako veliko za njo, ki nikdar nij imela doma. Jaz imam še zdrave roke in krepko srce in močno, dobro voljo. S pomočjo božjo bodem oče temu otroku in čas morebiti pride, ko mi bode ta otrok živ blagoslov božji.“

Gospod Cooper je dvoumno majal glavo, ter je mrmral nekaj o otrocih, celo o lastnih, ki mu nijso pripravljali ravno velik blagor.

A omajati nij mogel Truemanu trdnega zupanja, da je modro in pošteno ravnal. Ta je bil mej toplim govorom vstal ter je nekoliko razburjen hodil gori in doli po sobi in vrnivši se na svoj stol je rekel:

cher Tagblatt". Nij čuda, da ste mu dali ta priimek. Temu listu tako nij za resnico, ker vodi ga le narodna, nemškutarska zagriženost in slepo sovraštvo proti vsemu, kar je slovenskega. Kar je „der dumme Kerl“ v 6. svojej številki prijavil o odhodu turkomilih magjarskih studentov, odstrigel je le s škarjami iz dunajskih nemških listov. In še zmenil se nij, ali ti turkomili listi govore resnico ali ne. Čudite se! Ti listi in „der dumme Kerl von Laibach“ ž njimi pravijo: „Slovani iz okolice so napravili demonstracijo!“ Kolikor besedij, toliko lažij. Okoličanov se nij nobeden udeležil ropota, ker nijso še vedeli zanj. Nekateri listi dunajski so v telegramih celó prijavili, da se je demonstracija godila na molu St. Carlo. Glej, „dummer Kerl von Laibach“, tako strastni korespondentje mistificirajo svoje dunajske novine! Zakaj pa ne? Prislužiti si morajo par grošev za pivo, ter lažejo brez strahu, kajti uredniki dunajskih listov jim ne morejo gledati na prste. Molo St. Carlo je kaj daleč od mola Giuseppino, kjer se je vse godilo. „Der dumme Kerl von Laibach“ pogostem striže tudi našo „Triesterzeitung“. Zakaj vendar takrat nij vzel svoje tetke od ponedeljka v roke in prepričal bi se bil, da se demonstracije nijso udeležili okoličanje, da se je nij udeležila tudi ne tržaška druhal (neki dunajski turkofil pravi „pöbel“, drugi pa „gesindel“), ampak udeležila se je je izključljivo odlična gospoda. Takrat bi bil „tetko“, tudi pri vsakej priliki pravo „slovanožrko“ tem bolj priporočil „dem dummen Kerl von Laibach“, ker se tudi tetka močno jezi nad demonstranti.

„Der dumme Kerl“ bi bil moral malo pomisliti, kako poje z dunajskimi turkofili, ko so iste novine poročale, da je parobrod moral otiti pred določeno uro, ter zunaj luke sprejeti še druge potnike in pošto.

„Der dumme Kerl“ bi bil moral pomisliti, kaj piše, ko je iz dunajske „Presse“ lahko posnel, da so višji krogi celó telegrafirali iz Trsta avstrijskemu poročniku v Krfu, naj nikar ne pusti magjarskih turkomilih softov v Krfu iz parobroda na suho, ker se je bati, da bi jih ondašnji Grki ne namlatili. V kakaj zvezi so neki slovenski naši okoličanje z Grki v Krfu?!

Ono nemško človeče, nij čuda, da se z lažmi toliko poteguje za magjarske turkomile

softas! Prav v bližnji žlahti so mu s svojim obnašanjem. Komaj so bili prišli petek večer v Trst, šli so v staro mesto obiskat tržaške odaliske — in uže pri tem obiskovanji bi jo bili kmalu skupili! Tako so se ti turkomili, ti zastopniki in slavitelji turške naobraženosti precej tukaj v Trstu jeli pripravljati za svoje npravno življenje v Carigradu. Stari Abdul Kerim-paša se bode z izročeno mu staro sabljo gotovo vstopil na njih čelo, ter jih slavno peljal v svoj — harem. To bode pač najprimernejše plačilo za njih trud, za njihovo dolgo potovanje! Tu se jim bode pač še bolje go dilo, kot se je nekemu „Tagblattovcu“ pri onem kopanji v morji tik Kopra v Istri! Kaj ne? Le ne tako slepo in strastno! Če dobro ne vidiš, „dummer Kerl von Laibach“, natakni še ostrejšje naočnike.

Diplomacija v Carigradu.

Z Dunaja 9. jan. [Izv. dop.]

O orijentalnej politiki ne da se skoro ničesa več zanesljivega poročati. Ako se je štiri dnij zaporedoma trdilo, da ima peti dan biti zadnja konferenca, da imajo različni zastopniki držav takoj zapustiti Carigrad, ako se turški državniki ne udado ter ne priznavajo točk konferenčnih vlastij, so bile vse takove trditve ničeve, akoravno so vse premise takovega umovanja bile istinite. Od mnogih strani trdi se, ka se bode orijentalno vprašanje mirno rešilo, akoravno je turška vlada trdovratna pri svojih nazorih, da nema niti jedna velevlast pravico umešavati se v turško vladanje. Nerazumljivo je vsakako, da velevlastni zastopniki pri konferencah ulogo igrajo, da se jim uže skoro ves svet posmehuje. Turčija, kakor se je kazalo do sedaj, ima mnogo poguma i vse, kar so jej veselile neprijetnega hotele oktroirati, nij našlo pri njej niti betvice milosti. Ker do sedaj konference nemajo niti najmanj uspeha pokazati, hote zopet na podlogi Andrassyjevih reformnih not pogajati se s Turčijo. Morebiti je potrpežljivost državnih zastopnikov nekaka skrivna politika, ki ima naslednjo vendar le zaželeni uspeh, a do sedaj to nij imelo vida. Nemški časniki hote celo vedeti, da bodo, kedar bode mera njih potrpljenja pri kraji, Turčijo takoj pustili svoje osodi, a da za sedaj morajo vsa sredstva upotrebiti, da dobe vsaj časa dovolj, za eventualno oboroženje.

I kakor je videti, imajo takove misli i namere nekaj istinite podlage. Grška oborožuje i komiteji podpirajo grško prebivalstvo, kar je najbolj mogoče, da se vse oboroži, ter na spomlad stopi na noge proti Turčiji. Tudi v Bulgariji nij tako vse mirno, kakor bi se hotelo videti, tudi tam se agitira zopet za vstanek. I Rumunci če imajo količkaj poguma v sebi, morali bodo z orožjem svojo neodvisnost priboriti si, brez orožja ne dosežejo ničesa, to je razvidno iz ošabnega vedenja proti njim Midhat-paša. Tudi v Turčiji nij vse tako lepo, kakor hote nemški časniki vedeti. Konferenčnim zastopnikom nastala sta nenadoma dva zaveznika i sicer v vrstah staroturkov i v obližju sultana samega. Staroturki, v kojih vrstah je mnogo odličnih aktivnih i uže upokojenih državnikov delajo energično, da delo Midhat-paševo, konstitucijo uže skraja paralizirajo. Sultanu so te dni oddali peticijo z več nego sto tisoč podpisov, ki naj bi dokazala, ka je konstitucija Midhat-paševa nemogoča, ona — kakor se v peticiji pravi — pretresa stebre muzelmanske države, če obsojuje Moslame k degradaciji. Turčija more — le obstati kot otomanska-muzelmanska država. Njenej religiji ne sme se niti jedna na stran postaviti, ki bi imela iste pravice. I v okrožji sultanovem nahaja ta trditev mnogo privrženikov. Le malo je pristašev Midhatovih na sultanovem dvoru. Kolikor je nasprotnikov Midhat-paše, hote ti sultana pregovoriti, da se zahtevam velevlastij uda.

Kakor se v „Köln. Zeit.“ poroča, predlagal je uže Midhat dva kristijanska ministra, a sultan nij jih hotel potrditi; za finance noče Midhat niti moslema niti kristjana, temveč evropski komite.

Uže naprej se sme trditi, ka bode mnogo faz še preteklo, dokler se toliko zamotana zadeva, ki je važna za vso Evropo, definitivno reši. Da se mora „raji“ stanje zboljšati, o tem je prepričana vsa Evropa, i Beaconsfield, angleški premier moral bode najbrž odstopiti, ker je vedno še za Turke vnet; tako poročajo nekateri zeló zanesljivi časniki. — P.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. januarja.

Poljski „Czas“ piše glede orijentalnega vprašanja tako, kot mi v nekaterem oziru. On

„Razven tega, sosed Cooper, ko bi tudi ne bil tega sklenil ono noč, katero je Jerica prišla k meni, vendar bi je drugi dan ne bil poslal stran; kajti sam bog, mislim, je govoril k meni, skozi usta enega svojih angeljnov ter mi je zapovedal držati se svojega sklepa. Vi ste videli gospico Grahamovo. Ta redoma prihaja z ličnim starim gospodom, svojim očetom, v vašo cerkev. Pred tremi tedni sem po hudem viharji razmetaval sneg pred njeno hišo in poslala je po mene, naj pridem v kuhinjo. Bog naj blagoslovi nje angeljsko obličje — revica! — če je svet za njo temen, — razsvetljuje ga ona sama drugim ljudem. Videti ne more svetlega solnca na nebu, a mislim, za njo je bolje nego za druge ljudi, ker solnce sije v njej samej, in kadar se smehlja, obdaja jo sveta obstrt, ki se sveti kot božja mavrica v oblakih. Storila mi je marsikatero dobroto, ko sem se bil pred petimi leti v trgovini njenega očeta tako hudo poškodoval, in oni dan je poslala po me, ter me prašala, kaj da počenjam in če bi potreboval kake

stvari, o katerej bi lahko govorila z gospodom. Povedal sem jej vso dogodbo o malej Jerici, in rečem vam, oba, ona in jaz sva se jokala, predno sem končal. Dala mi je precej nekaj denarja ter mi je rekla, da naj gospa Sullivanova Jerici naredi nekaj oblačil; še več nego to, obljubila mi je, podpirati me, ko bi prišel zarad nje v kako zadrego. In ko sem odhajal, rekla mi je: „Trueman, storili ste popolno prav; gospod nebeški vas bode blagoslovil ter vam povrnil dobroto, ki ste jo skazali ubogemu otroku.“

Trueman je bil v govorjenji tako ginjen in omečen, da nij opazil, kar je cerkvenik videl, a braniti nij hotel. Jerica je bila vstala iz postelje ter se postavila tik Truemanu, oči je vprla v njega ter je poslušala njegove besede tako pazljivo, da skoro nij upala sopsti. Dotaknila se je njegove rame. On se je ozrl, jo videl ter jej pomolil svoje roke. Jerica mu je smuknila v naročje ter je veselja jokala in stokala:

„Ka bodem zmerom pri nas ostala?“

„Da, ostala bodeš pri meni vse moje žive dni,“ odgovoril je Trueman. — „Ti bodeš moj otrok.“

Peto poglavje.

Lahka pridna noga teka
V svojem majhnem gospodinjstvu,
Najradostnejša čebela,
Ktera zmirom v panji dela.

Viharen večer je bil. Jerica je stala pri oknu čakaje Truemanu, ki je bil šel svetilnice prižigat. Bila je snažno in zalo oblečena, nje lasje gladko počesani, obraz in ročice so bile umite. Počutila se jo prav dobro, bolje nego leta in leta pred svojo boleznijo. Srbna postrežba in ljubezen ste storili čudeže na njej, bila je res še bled in precej slaboten otrok, oči in usta so bili v primeri z njenim obrazom zelo velika, vendar se je izgubila ona bo-lehavost, katero je nekdaž kazalo njeno obličje in videla se je srečno, če prav precej resnobno. Na širokej polici pod oknom je pred njo sedela dobro rejena in čistiljiva mačka, mati Jeričinega ljubčeka, katero je tudi zarad tega

pravi, da obstanek Turčije je anomalija, ter prej ali kasneje mora razpasti gotovo. On obžaluje Magjare, da se v svojej slepej strasti in v sovraštvu do Slovanov za Turke zavzemajo. V tem je tedaj Poljak jedin z nami vsemi družimi Slovani. Ali žalibog glede Rusije nij še složen z nami, še zmirom jej je protiven. Če se pomisli, da so Poljaki prej za Turčijo borili se, napredovali so uže precej v političnem in slovanskem izpoznavanju, upajmo, da bodo z leti prišli popolnem do tega občnega stališča.

Nagodba z Ogersko je zdaj prišla do te stopinje, da je ogersko ministerstvo spisalo spomenico o svojih interesih in jo cesarju izročilo. Temu nasproti je pa tudi naše cislejtansko ministerstvo spisalo svojo spomenico ali memorandum in jo izročilo tudi cesarju. Krona bode torej odločevala? Ustavoverni listi, ki so dualizem podpirali in hvalili, čudijo so temu, da nij parlamentarno, kakor je to v Angliji in Belgiji. Ali baš ti Nemci nemajo nič čuditi se. To in tako je njih delo.

Na **Ogerskem**, v Raabu se pripravljajo tabor, ki se bode posvetoval, kako bi se utemeljila neodvisna ogerska banka.

Vstanje države.

Francoska zbornica je zopet z 326 glasovi od 340 volila Grevya za predsednika; volila je tudi ravno tiste podpredsednike in tajnike.

Na **Nemškem** so bile včeraj volitve v državni zbor berlinski. To so bile tretje volitve, odkar je Nemštvo po silnih zmagah na Francoskem zjedinjeno. Izid še nij znan. Vendar je gotovo, da je zmagala zopet stranka, ki slepo pokorno hodi za Bismarkom in ki s vobode ni po imenu ne pozna.

Glavar Mohamedancev v verskem obziru ali šek-ul-islam je **sultanu** izročil poziv na otomansko duhovenstvo, s katerim se od tega zahteva, naj vstopi v narodno gardo in zjedini tako vse Muhamedance pod zastavo prorokovo.

Iz **Amerike** se piše, da je demokratična milica v Novem Orleansu posedla justično poslodje, ter demokratične sodnike postavila, potem pa se tudi vseh policijskih uradov polastila. Republikanski načelnik ima le še državno poslopje: krvi se nij protakalo nič, a položje je kritično.

Iz **Indije** se poroča, da so v Kalkuti gospe naredile odbor, da se mej indijskimi Mohamedanci pobira denar za turško armado. Ravno tako se v Meki razdeljujejo knjižice in se pridiguje, da je „islam v nevarnosti“.

Domače stvari.

— (Ljubljanski mestni občinski zbor) ima denes 12. jan. zvečer ob petih sejo. Na dnevnem redu je razen mnogega dru-

zega tudi peticija branjevcev o odpravi predkupa, o povišanju pasjega davka, o predlogu svetovalca Potočnika glede reguliranja brega Ljubljane, o predlogu Regalijevega glede kultiviranja zemljišča za Gradom, o novih volitvah v mestni zbor namesto izstopajočih svetovalcev itd.

— (Deželni načelnik) kranjski gosp. Vidman je predvčeranjem odpotoval na Dunaj. Ali v privatnih, ali v političnih zadevah, nam nij znano.

— (Vabilo) k dvanaajstemu občnemu zboru „Matice slovenske“ 24. januarja 1877 ob 4. uri po polu dne v Čitalnični dvorani v Ljubljani. Vrsta razgovorov: 1. Prvosednikov ogovor. 2. Tajnikovo poročilo o odborovem delovanju od 1. januarja do konca decembra 1876. leta. 3. Račun od 1. januarja do konca decembra 1876. leta. 4. Proračun od 1. januarja do konca decembra 1877. leta. 5. Volitev treh udov, da pregledajo, presodijo in potrdijo odborov račun o novčnem gospodarstvu, vsled §. 9. Matičinih pravil. 6. Razgovor o predlogu gospoda Božidara Raiča zaradi izdavanja znanstvenega časopisa. 7. Razgovor o razpošiljanju knjig in plačevanju. 8. Nasvetje posameznih udov. 9. Volitev novih odbornikov, namesto onih l. 1872. voljenih, ki so: a) izmed ljubljanskih: dr. Poklukar J., Souvan Fr., dr. Sterbenec Jurij, Tomšič Ivan; b) izmed vnanjih: Herman Mihael, Kosar Fr., Šanivk Dragotin, dr. Tonkli Josip, Winkler Andrej. Opomba: 1. Pri volitvah odbornikov „Matice slovenske“ vstevajo se tudi volilni listi takih družbenikov, ki sicer nijso mogli sami k zboru priti, pa so vendar volilne liste s podpisom svojega imena odboru poslali tako, da nij prav nič suma zaradi kake prevare. (§. 11. Matičinih pravil.) 2. Račun za preteklo, proračun za prihodnje leto in volilni listi se pred razgovori razdele navzočim gg. družbenikom.

— (Da so Tržičanje) magjarskim študentom, nesočim odlikovanje turškemu paši Abdul-Kerimu, pokazali svoje zaničevanje z vpitjem „smrt barbarom!“ (glej o tem naš drugi članek v listu od vtorka), zanima vse slovanske časnike. Vsi češki listi prinašajo uvodne članke, v katerih izražajo zadovoljstvo s tem činom tržičkih Slovanov in Italijanov. Tudi nekateri nemški konstatirajo, da so Magjari izolirani.

— (Vabilo) k plesu, ki ga napravi 14. t. m. požarna straža v Škofji Loki. Čisti dohodek je namenjen blagajnici loške požarne straže. Vstopnina za osebo 1 gold. Dame imajo prost vstop. Začetek ob 7. uri. Mej počivanjem se bode igrala obilno založena šaljiva loterija.

— (Šematizem lavantinske škofije) prišel je nedavno na svetlo. Škofija ima 453.937 duš, 189 fará, 31 lokalij, 201 kaplanijo, katerih je 32 praznih. Vseh duhovnikov je 506, in sicer 392 dušnih pastirjev 55 počivavnikov, ostali pa so v drugih službah. Bogoslovcev imajo skupaj 31.

— (Umor.) 5. t. m. je posestnica Ana Mrak v Slivnici, okraji šmariškega na spodnjem Štajerskem večerjala juho iz gob pa je umrla. Sodnijska preiskava je dokazala, da je bila Ana Mrak od nekega zločinca ostrupljena.

— (Ostrupljenje?) „Obzoru“ se piše iz Rogatec: Jozefa Horvat, osemletna hči ključarskega mojstra Ivana Horvata iz Malega Tabra, ki je v Rogatec v šolo hodila, je šla z eno ali drugo svojih prijateljic, kadar je šla iz šole, v neko prodajalnico, da si je sladčice kupila. To je storila tudi 21. decembra pr. l. Prodajalčeva hči, dekle staro 15 let, je smehljaje se posegla po zahtevane sladčice, pomohila eno v steklenico, v katerej je bila neka neznana tekočina, in je dala potem sladkor Jozefi Horvatovi; ta ga poje, pa kmalu, vita od strašnega krča, izdihne dušo. Ker je bila stvar sumljiva, so telo razrezali in želodec na graško kliniko poslali, da se kemično preišče. Pokazalo se bo, ali je bilo ubogo dekle žrtev hudobne šale, ali če je omenjeni sladkor sè strupenimi barvami napojen bil, ali pa če je kaj drugega uzrok nagli smrti tega otroka.

Razne vesti.

* (Visoka starost.) V Zagrebu je umrl najstarejši meščan, oče odvetnika dr. Vrbaničica, star 96 let.

* (Veteran.) V Sv. Križu pri Hallu na Tirolskem je umrl star branitelj domovine Ivan Majer, rokovičar, rojen 12. julija 1790, eden onih, ki so se borili še pod poveljstvom znanega Andreja Hoferja. Bil je večkrat ranjen, in spričalo, ki ga je dobil od svoje vojaške gosposke, pravi, da je zvesto, pošteno in hrabro služil domovini, in da se je v več bojih odlikoval. Bil je stoprav osem let oženjen in je živel ubožno, a pošteno. Ločil se

tako rada imela. Polagoma jo je gladila po hrbtu, in ker je pa stara mačka neprestano godla, izrazovala jej je s tem svojo zadovoljnost.

Kar se zasliši pok in ropot v steni. Hiša je bila stara, ter po vsem jako ugodna podganam, ki so blezo napravile plesno zabavo, vsaj tako se ropotale. Skoro bi mislili, da se podira dimnik, ter odpada opeka za opeko. To pa nikakor nij vznemirjalo Jerice. Vajena je starih, od podgan naseljenih sten, ter je, speča v Nani Grantovi izbi pod streho prečestokrat poslušala tak ropot okrog sebe, kot da bi jo sedaj vznemirjal. Tako mirna pa nij bila stara sivka, ki je ušesa nastavljal, ter kazala največje veselje skočiti v boj. Nobenega bojnega konja glas trombe bolj ne vžge in razdraži, kot je bila razdražena stara mačka, poslušajoča, kako so nje sovražniki razsajali za steno.

„Muca, ležkaj mirno!“ rekla je Jerica, „ležkaj mirno! pravim; ne letaj za starimi podganami. Po konci moraš sedeti in mirna

biti, dokler ne bodeš videla priti strijca Trueman, da bodeš slišala, kaj bode rekel ko bode videl sobo in mene.“

To rekši, se je Jerica obrnila, ter se z neizmerno zadovoljnostjo ozirala po sobi; potem je zlezla na široko, po stari šegi napravljeno polico pod oknom, s katere je videla čez celo dvorišče, ter je precej morala zagledati prižigalca svetilnic, ko hitro je pri vratih vstopil. Vzela je mačko v naročje, pogladila si je krilo, ponosno pogledala svoje črevljičke in nogovice, potem pa je sklenila mirno čakati. To se jej vendar ne posreči; mirna nij mogla biti. Zdelo se jej je, da ga še nikdar nij bilo tako pozno, in uže je mislila, da ga celo ne bode več, ko je ravno odprla vrata. Bilo je uže precej temotno, a Jerica je vendar videla, da je nekdo bil z njim. Za gospod Cooperja zdel se jej je premajhen in tudi nij tako hodil, a Jerica je sklepala, da je moral Cooper biti, ker šel je na njegova vrata dalje tam na dvorišči, ter je odprl. Kakor zelo nemirna je Jerica pričakovala True-

mana, vendar mu nij po stari navadi tekla nasproti, ampak čakala je, ušesa nastavlja, dokler nij slišala stopiti ga v vežo, kjer je navadno obešal lestvico in svetilnico ter odlagal umazano suknjo in plašč, katero je pri svojem opraviilu nosil. Potem je skočila ter se skрила za duri, skozi katere je moral v sobo stopiti.

Očividno mu je hotela storiti nekaj posebno prijetnega in mu napraviti nepričakovano veselje. Mačka nij bila tako zamišljena in je ravnala po svojej stari navadi; šla mu je naproti, drgnila si je glavo ob njegovih nogah, kot ga je navadno pozdravljala.

„Halo, kosmačar!“ rekel je Trueman „kje pa je mala deklica?“

Pri teh besedah je odprl duri in zagledal Jerico. Ta je skočila nanj, smijala se, ter ozrla se najprej v svojo obleko, potem pa v Truemanov obraz, da bi videla, kaj on misli o njenej prikazni.

(Dalje prih.)

je od tega sveta z zavestjo, da je „dal Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega.“

* (Samoumor.) Iz Budapešte poroča telegraf, da se je tam prošli vtorek obesil kraljevi šolski nadzornik in magjarski pisatelj Demeter. Piše se, da je omenjeni mož uže dalje časa bolehal na duhu in si je domisljal, da ima bolezen, katere ga le vrv more rešiti.

* (V Donavo) je 3. t. m. dopoldne vsled nerodnosti pal 13 let star dijak na Dunaji. Takoj je bilo ob kraji vse polno ljudi, pa nihče ni imel poguma, dečka izleči iz vode. Ko je uže pojemal, zrine se policaj Steiner skozi druhal, plane v vodo in dečka reši. Policaj je bil zaradi tega povzdignjen v višjo plačno stopinjo, kajti v teku enega leta je tri osebe otel iz vode. Cesar pa ga je odlikal s srebrnim zaslužnim križem.

* (Mlada tatica.) Te dni je prišla na Dunaji nekemu urarji deklica, kakih dvanajst let stara. V prodajalnici je bila samo soproga urarjeva. Od te zahteva uro, ki se je, češ, pred tremi tedni dala sem popraviti. Gospa gre v bližnjo sobo, da bi poizvedela, kako in kaj; mej tem pa otrok izmakne zlato ure ter uide. Dva dni pozneje pa jo boče prodati nekemu branjevcu, a ta je bil dosti pošten, da je spridenega otroka prijel in policiji izročil.

* (Ostrupljena torta.) Ko je bil general Urban, ki se je nedavno ustrelil, poveljnik na Erdeljskem, bil je zaradi svojega priljubljenega značaja ljubljeneč najimenitnejših rodbin. Neki dan dobi general Urban od neznanke osebe krasno torto; ker pa general ni zaupal, dal je torto preiskati, in uvidelo se je, da je ostrupljena. Še čudnejši in bolj iznenadujoč je bil vspeh daljnega iskanja, kajti za gotovo se je izvedelo, da je torto poslala generalu dama plemenitega stanu, kateri je general dozdal izkazoval popolno zaupanje. Nekaj dni potem general napravi pojedino v svoji hiši, h kateri povabi vse najimenitnejše osebe, pa tudi omenjeno damo. Končno da ponuditi dami torto ter določno zahteva, naj ona prva je. Bleda od strahu, pade dama izpoznavši ostrupljeno torto, v omotico; ko pa zopet k sebi pride, govori jej general vpricho vseh gostov, katerim je mej tem vse povedal: „Ko bi bili vi mož znal bi vas kazniti, kakor se vam spodobi, tako pa mi ne ostaje drugega, nego da vam v navzočnosti vseh in za vselej pokažem duri.“ Osrmatena se plazi prekanjena zločinka iz generalove hiše, čujoč za soboj rotnje ostalih gostov

Tuji.

10. januarja:

Pri Slonu: Lavrič iz Trsta. — Globočnik iz Gorenjskega. — Rus iz Litije. — Birvas iz Kamnika. — Kastelec iz Trsta.

Pri Matčič: Hamburg iz Dunaja. — Planinec iz Vel. Laš. — Haar, Nagy iz Dunaja. — Pirec iz Celovca. — Zimer iz Dunaja.

Pri Zamorec: Raner iz Zaloga.

Dunajska borza 11. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld. 85 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67 65
1860 drž. posojilo	112 75
Akcije narodne banke	813 —
Kreditne akcije	141 10
London	125 50
Napol.	10 1/2
C. k. cekini	5 96
Srebro	114 80

Služba

občinskega tajnika

se odda s 1. februarjem 1877. leta pri županstvu v **Krškem**.

Plača znaša na leto 500 gold. in prosto stanovanje — marljivim je zraven tega v tukajšnji odvetniški pisarnici in drugi pristranski zaslužek garantiran.

Prosilci — samskega stanu imajo prednost — naj ulež svoje prošnje pri tukajšnjem uradu do **20. januarja t. l.**, ter dokažejo svojo sposobnost za to službo in popolno znanje slovenskega in nemškega jezika.

Županstvo občine v Krškem,

10. januarja 1877. (8—1)

Župan v Šmartnem pri Litiji išče

pisača.

Letna plača 200 gold. in prosto stanovanje; razen tega je tudi dovolj privatnih zaslužkov. Ustmene ali pismene prošnje do **25. t. m.** (7—1)

Lepa vila

s hlevi, na tržaški cesti, krasno ležeča, blizu fabrike za tobak, se po ceni prodaje.

Natančneje poroča o tem administracija tega lista. (416—6)

Pošten dacar se išče.

Mož mladih ali vsaj srednjih let, kateri je uže bil en čas dacar, in je trden v računstvu, sploh mora biti za rabo ovega dela, ki mu je pa mogoče se s kavejo od 100 gold. skazati in uložiti, naj se blagovoi z njegovimi spričevai na Josip Jakliča v Šmartnem pri Litiji na Kranjskem, kateri je reprezentant za litijski okraj, obrniti, ter dobi precej sužbo. — Več o tem usno. (5—2)

Josip Jaklič, reprezentant.

Štev. 17656.

(4—2)

Razglas.

Visoka c. k. deželna vlada je z dopisom od 10. decembra 1876 št. 8374

20. januarja 1877

kot taisti dan določila, ko se bodo domači žrebeci iz političnih okrajev mesto Ljubljana in okolice ljubljanske, ki se hočejo za plemo rabiti, pregledavali.

To se posestnikom žrebcev iz omenjenih političnih okrajev naznani s pristavkom, da se pregled omenjeni dan ob 10. uri do polu dne v tukajšnji živinozdravilnici na poljanskem predmestji prične.

Mestni magistrat v Ljubljani,

4. januarja 1877.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;

nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sé železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno boče moje ime na vsakej steklenici.

(53—48) **Gabriel Piccoli,**

lekar, na dunajski cesti v Ljubljani.

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Lekarna „pri sv. Leopoldu“ na Dunaji,

Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse,

FILIPA NEUSTEINA,

priporoča p. n. občinstvu celo vrsto pravih zdravilnih in toaletnih sredstev, ki so se vselej kot izvrstne izkazala in gotovo ozdravila. Tisoč spričal je o tem.

P. n. občinstvo se prosi, da samo one specialitete za prave sprejme, ki našo firmo nosijo.

Posladkorjene pile sv. Elizabete za čistenje krvi lehkio odganjajo, čistijo kri, in niso škodljive; dobre posebno pri boleznih v spodnjih organih, zimici, boleznih prsnih organov, kože in oči, otrok in žensk; odpravijo zapreje, pravi vir največ boleznij. Ta pila je najboljši in najcenejši izdelek te bile. 1 valar, 8 skatulje, s 120 pilami, stane 1 gl., posamezne skatulje 15 kr.

Odlikovane so z jako častečim spričalom dvornega svetovalca prof. Pitha.

Beaume Girome, izvrstno zdravilo za ozeblino. 60 kr.

Dr. Callmanna lasno barvilo, popolnem ne-velemu lasu vsako barvo (črno, rjavno, rumeno) 3 gld.

Orientalni prah za dame, da koži gladkost, fino in mehko, (belo ali roza) 1 gld. in 50 kr.

Elektro-motorični vratni trak, za težko z- najljši uspeh 1 gld. 50 kr.

El Benito, edino dobro sredstvo proti izpadanju las in odpravljenju luskin 1 gld. 80 kr.

Kondensirano švicarsko mleko 55 kr. **Nestlejeva otročja moka** 90 kr. **Dr. Golijev jedilni prah** 84 kr. **Popova anaterinova ustna voda** 1 gld. 40 kr. **Liebigov mesni ekstrakt** 1/8 funta 84 kr. **Dr. Pfeffermannova zobna pasta** 1 gld. 25 kr. **Poltova resedna pomada** 1 gld. 50 kr. **Dr. Brownova pomada za obranjenje las** 2 gld., so vedno trišni v zalogi. Veliko skladišče parfimerij, mil, pomad itd. prvih pariških firm. Čokolade francoskega društva od 60 kr. do 3 gld. funt. **Pravi ruski čaj** 1 gld. 14 funta. **Skidnišče** vsakojakih instrumentov za zdravljenje, kakor samoklistiri, brizgalnice, bandaže, jako ceno. Velika zaloga zobnih krtalic, smink, in drugih toaletnih rečij.

Priporočamo p. n. občinstvu zdravila v posladkorjeni obliči, kakor: kinin, kopaiva, doverski praški, železo, jetrno olje, bromkali, jodkali, rabarber, dvojno ogljenokisla soda, magnezija itd. po najnižji ceni.

Najznanejše specialitete farmacije in parfimerije Francoske, Angleske, Ameriske, Nemčije, Švice in Avstrije so pri nas vedno za dobiti. (368—5)

Mi razpošiljamo ali proti gotovini ali poštnemu povzetju in pri en-gros nakupu dajemo velike rabate.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.